

Endavant

FEDERACIO - DEMOCRACIA - SOCIALISME

Organ del MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA A L'INTERIOR

EDITORIAL

PANORAMA D'ESPANYA 1947.

L'horitzó hispànic, a l'entrada d'aquest hivern 1947, es presenta sota aspectes realment catastròfics. Si mirem a l'entorn nostre amb afany de comprendre el que passa, traurem de pertot arreu la mateixa impressió: Estem al caire de l'ensorrada, de l'esmicolament. En efecte, la indústria està sense cotó. Els transports no tenen gasolina. La inflació augmenta incessantment. La moneda no té ja gairebé valor. El comerç exterior, faltats de divises, està a punt de paraitzar-se completament. El volum de les collites disminueix d'any en any. El poble no té pa. La misèria s'empara de totes les llars. Només la carcassa estatal s'aguanta encara. Però dins d'ella, la societat hispànica es troba en una fase avançadíssima de descomposició. La Dictadura l'ha desfeta, l'ha minada. Això del qual nosaltres formem part, per molt paradoxal que pugui semblar, no és una societat, és un pilot de gent, és una massa, es un ramat. Perquè una societat existeixi, cal que hi hagi en ella un projecte de vida en comú, una voluntat de cooperació. A casa nostra tothom viu per ell i tothom està en contra de tothom. Tot està corcat. Tot està podrit en aquest país. I no sols ho està materialment i econòmicament, sinó que aquest desastre que estem esbossant s'empeña amb un anihilament espiritual, moral i humà de proporcions esfereïdores. La gent d'aquest país no té creences, no té idees, no té voluntat de cap ordre. Tot s'està prostituint o gairebé tot es prostituable. El diner regna en amo absolut i és l'única cosa que hom respecta. La pantomima catòlica dissimula la més espantosa hipocresia, amaga la buidor més absoluta. Déu és, també, un producte posat al mercat, objecte de propaganda, de xifre d'afers. L'home ibèric té els mecanismes de valorització espatllats. Agafa el rave per les fulles. Hom viu del tòpic, de la frase feta, del «tan-tan». Hom és «tan-tan». Les condüctes són instintives, automàtiques, sonambulesques. Per tal d'acabar-ho d'arranjar, el nostre país no coneix la justícia. No sap què és la llei. L'arbitrarietat és la gran mestressa del món franquista, de la follia franquista. Tot allò que ha estat sollat per la Dictadura — i què no ho ha estat? — s'ha vist afectat d'eixorquia, d'esterilitat. La fantasmagoria espanyola ateny proporcions al·lucinatòries. Allò que hom considera la realitat nacional és una realitat de fantotxes, de bufons i de clowns. Dessota d'aquesta Espanya oficial, però, hi ha tota la massa d'un poble, orfe de destí i de sentit, que s'arrosega, sofreix i calla. Malgrat tot, darrera d'aquest gran silenci i aquest gran buit, hi ha la Espanya de demà, avui secreta i innominada. Hi ha la Espanya vital.

Mentrestant, però, Franco continua passant la maroma sobre el cos del nostre poble, emmordassat i encadenat. Damunt d'aquest cos, el Dictador hi salta i hi balla, hi grinyola i hi es-peternega, s'hi pica el pit i s'hi proclama defensor de la civilització anomenada occidental. Els seus exercicis funambulescos tenen quelcom de grotesc i tràgic alhora. D'un costat, adreçant-se a Bevin — que voldria veure restablerta la democràcia a la nostra terra — Franco crida, amb cínic èmfasi «viva la independència nacional». De l'altre, promet als americans que en una nova guerra — que ell malda per provocar —, Espanya serà llur cap de poní. Al crit, doncs, de «Todo por la Patria» i «Por el Imperio hacia Dios», Franco està disposat a deixar-se colonitzar de la forma que sigui i en las condicions que hom vulgui. La qüestió, evidentment, és continuar passant la maroma. Ha estat sempre en nom del més inflammat patriotisme que les classes conservadores i les castes militars espanyoles, tibades d'orgull i embolcallades en el sudari de l'honor nacional, han

(segueix a la pàgina 2)

EL MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA
LLUITA PER SUBSTITUIR EL RÈGIM DE FRANCO PER UN GOVERN PROVISIONAL
QUE RESTABLEIXI LES LLIBERTATS DEMOCRÀTIQUES I ORGANITZI
ELECCIONS LLIURES!

E L C A M Í D E L A B A R B À R I E

Arran de l'afer Petkoff, tota la premsa franquista s'esquinçà les vestidures i proclamà cínicament, el seu horror. A la lectura d'aquells comentaris execrant la mort de Petkoff, hom hauria pogut creure que el món franquista era un món de donzelles púdiques i pàl·lides o de sants barons als quals la perspectiva d'aquell penjament horripilava. En aquest cas, però, la hipocresia de la qual feien prova els corifeus franquistes només tenia un equivalent en l'espessor de la pell que traginen.

Per a nosaltres, francament, un assassinat és un assassinat, el faci qui el faci. Franco o Stalin, Dillinger o Al Capone. Els crims dels stalinistes, però, en realitat, no ens estranyen. Ja els coneixem i ja hi estem previnguts. Formen part d'una lògica històrica que no és la nostra, que ens repugna i que condemnem. Però ens inspira molta més repugnància la criminalitat franquista en la mesura que vol posar-se guants blancs per a dissimular les mans tacades de sang del règim i vol enjudiciar les culpabilitats dels altres.

Quan s'ha assassinat vilment Companys, Rahola, Peyró i tants altres anònims fills del poble no es té dret a parlar. «La Prensa», refe-

rint-se al cas Petkoff, deia que aquell era elc amí de la barbàrie. Potser sí. Però nosaltres, en tot cas, des de fa onze anys, estem en plena barbàrie. Car Franco és la pitjor barbàrie: La de les matances en massa de Badajoz, Sevilla, Burgos, Mallorca—recordeu els «Cementiris sota la lluna» de G. Bernanos, escriptor catòlic francès, denunciador de la barbàrie franquista a les illes d'or, a l'eshores roges de la sang del poble—, de Guernika. La barbàrie dels bombardeigs de Barcelona i Madrid—precursors del «coventrisme»—. La barbàrie dels camps de concentració. La barbàrie dels afusellaments inacabables—«homes lliures, homes lliures que heu mort en les albes fredes...»—, la de tots els homes lliures que han vist segada llur existència per a satisfer la por, de la reacció espanyola. La barbàrie de les presons plenes, la de l'ofegament moral, la del pacte de fam. La barbàrie que ha condemnat a la prostitució tantes dones o filles d'exilats, d'empresonats, d'afusellats, la de la fam, de la tuberculosi, de la depauperació...

Aquesta és la barbàrie que encara vivim. No! Franco no té dret a parlar.

EL MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA

ES EL PARTIT DE LES CLASSES POPULARS CATALANES; COMBAT PER
PER EFECTIVA LA NOVA RENAIXENÇA DE CATALUNYA!

(passa de la pagina 1).

ocasionat les més terribles desfetes al nostre país. I ara, de nou, preparen una mena d'Annual financer. Car els crèdits americans, en efecte, són l'únic mitjà de consolidar l'oligarquia que oprimeix el país. Franco, en les seves declaracions darreres a un periodista brasiler, ja els ha reclamat. Ell voldria participar al Pla Marshall, car aquest constitueix, a l'hora actual, la seva sola salvació. O crèdits americans o enfonsada franquista, aquets és el dilema. Estem, doncs, d'acord amb «La Prensa»—per una vegada almenys—, quan diu que aquest és el veritable problema espanyol. Veritable problema que no és, però, simplement econòmic sinó, al contrari, bàsicament polític. En efecte, amb el règim de Franco, Espanya no pot anar enlloc. Restarà isolada de las fonts de crèdit, dels centres de primeres matèries, de la cooperació internacional. No podrà col·laborar a la reconstrucció europea ni podrà refer-se ella mateixa. Car, al cap de vuit anys de franquisme, la reconstrucció del país no sols no ha avançat, sinó que, al contrari ha retrocedit, i això que hauriem pogut utilitzar la nostra situació de terra al marge de la conflagració mundial per tal de realçar-nos. De fet, però, el que ha passat és que, en realitat, estàvem en guerra. Hi estàvem per la nostra posició d'afinitat absoluta entre el franquisme i el nazi-feixisme, i dins mateix d'Espanya, l'oligarquia governant ha estat constantement en guerra en contra del poble, sotmes a les seves espoliacions. Vista des de l'exterior, Espanya apareix com una terra empestada, indigna de participar a la comunitat de nacions lliures que s'esforcen per endegar el món d'avui. Nosaltres, que estem dins d'aquesta terra, sabem que Espanya és víctima de la més terrible plaga: La d'un Estat dictatorial que és una enorme màquina parasitària que xucla las energies nacionals. Per això, la reconstrucció d'Espanya encara està per fer. Som víctimes d'allò que els alemanys anomenen la «Rabbau», és a dir, l'economia de lladres que s'han apoderat de l'Estat i han organitzat el pillatge del país. Com es podria realçar una terra en la qual l'Estat destina més del 70% dels seus pressupostos al manteniment de cossos repressius, d'exèrcits i marines, de burocràcies i tota mena d'organismes de contr. i d'intervenció? A llue si se li donessin crèdits, Franco és incapaç de reconstruir la nostra terra. Car aquest crèdits, ens ho diu l'estructura parasitària de l'Estat, només servirien per a inflar més i més l'oligarquia al poder. D'aquesta manera, l'estabilitat política i econòmica no seria aconseguida i les onades caòtiques podrien operar, en un moment donat, en el cos d'un país en estat de put efacció.

El problema de l'Espanya 1947 és, doncs, polític. És l'Estat franquista allò que cal canviar. D'aquest canvi depen que el nostre poble s'en legui pel camí de la normalitat democràtica o es precipiti en el caos dintre de poc temps. Per tant, avui, la defensa de la democràcia és un deure, no sols d'un grup, ni d'una classe, ni d'un partit, és un deure nacional. És un deure per a tots aquells que portin aquesta terra com una realitat viva dins de llurs cors i que vulguin obrir-li les portes d'un esd'ventador mil'or, més clar i més autèntic.

L A M A N C A D E G A S O L I N A

Amb l'aparatositat a que aquest règim ens té acostumats fa uns quants mesos anuncia que la venda de la gasolina era lluir, tothom podia gastar-ne tanta com en volgués, ja que la quantitat de la qual es disposava per a abastèixer el mercat, era extraordinària.

Els nostres «estraperlistes» pogueren lluir a totes hores seus cotxes de «trescentes mil pessetes» i tot semblava marxar a les mil meravelles.

Però heus ací que, d'una manera gairebé sobtada, es dicten disposicions restringint la circulació de vehicles de motor. Aquelles famoses reserves, aquelles garanties de continuïtat, s'han evaporat i no hi han divises per fer venir més gasolina. Els efectes d'aquesta manca de gasolina són realment desastrosos per a la nostra economia, gairebé moribunda.

Els transports són un factor de primer ordre en la vida dels pobles. Sense transport no hi ha tràfic i sense tràfic no hi ha vida.

Algunes indústries es ressenten ja d'aquest fet, i això que tot just comencem. A les fàbriques de filatures, per exemple, no hi arriba cotó, ni a preu «d'estraperlo» ni a preu de taxa. Si això dura gaires dies, moltes hauran de tancar. Això que no té massa importància pels

fabricants (els seus guanys en aquest darrers anys han estat prou considerables per a poder-se permetre el luxe de tancar una temporada), en té extraordinària pels obrers que hi treballen i pel poble en general, tota vegada que els preus dels articles de cotó augmentaran considerablement.

En moltes obres s'ha reduït ja el personal. Sense transport, no arriba a les obres ni ciment, ni maons, ni sorra i altres elements indispensables per a la construcció. Ja s'ha acabat el treballar hores extraordinàries i la setmanada reduïda a la seva quantia estrictament legal és del tot insuficient per a poder viure'n. Això qui tingui la sort de no perdre la feina. La perspectiva, doncs, no es gens afalagadora. La fam amenaça als obrers de la construcció.

I no parlem de l'obrer taxista...

I aquest fenomen s'anirà extenent a totes les altres activitats.

Amb tot això deuran arribar les restriccions elèctriques.

En lloc de desenterrar espelmes i quinquès, no seria millor tancar definitivament la raó social «Franco i Cia.», per fallida fraudolenta?

R E U N I Ó D E L C O N S E L L D I R E C T I U
D E L M . S . D E C .

A París, es reüní, darrerament, el Consell Directiu del M. S. de C. amb assistència d'una delegació de l'interior. En el transcurs de les diferents sessions que tingueren lloc, el C. D. del M. S. de C. examinà la situació política i acordà prosseguir el desenvolupament de la posició aprovada pel V. Consell de Coordinació del Socialisme Català. En aquest sentit, una comissió del C. D. composta pels companys Rovira, Brufau, Coll, Aleu i un delegat de l'interior s'entrevistà amb el company Prieto per tal de fer-li present que el M. S. de C. sostenia, des de feia temps, una concepció idèntica a la seva de la solució que calia donar al problema de l'anorreament de la dictadura franquista, és a dir, basada també en l'acceptació de la Nota Tripartita del 4 mars 1946, ratificada posteriorment per l'Assemblea General de les N. U. Es, però li digueren els nostres companys a Prieto, des d'un punt de vista català que recolzem aquesta política i, per tant, reclamem que,

al mateix temps que s'instauri un Govern Provisional Central es creïn Governos Provisionals Autònoms a Catalunya i Euzcadi. Només així el demuntatge de la dictadura podrà ésser efectiu i podrà consultar-se la voluntat popular en condicions d'autèntica llibertat política. L'entrevista entre la nostra delegació i el company Prieto fou cordialíssima i marcarà, sens dubte, una nova etapa en la col·laboració del socialisme ibèric al servei de la llibertat. Posteriorment, el company Serra i Moret, per encàrrec del C. D. del M. S. de C., s'ha entrevistat diverses vegades amb el company Prieto a fi de mantenir la necessària coordinació en la nostra acció alliberadora. Una vegada més, el M. S. de C., amb la seva clara visió i amb la seva profunda identificació amb els interessos populars de la nostra terra, ha estat, i està encara, a l'avancada de les forces que actuen per retornar la llibertat al nostre poble.

S A L U T A C I Ó A " F O R J A "

Després de «L'ESPURNA», ha aparegut «FORJA», bulletí del M. S. de C. a una de les comarques més importants de la nostra terra. La vitalitat del socialisme català es manifesta en aquestes publicacions de tipus local en les quals els nostres companys afirmen la presència del M. S. de C. en el combat per la justícia i la llibertat. La nostra tasca cada dia guanya en extensió, cada dia penetra més endins en el cor i en la voluntat dels homes treballadors

de catalunya. Els M. S. de C. serà el partit del poble, serà la força de la nova renaixença catalana. La veu del M. S. de C. arribarà de més en més a tots els indrets del nostre país. És una veu que serà acollida amb fe — que és acollida ja amb fe per tots aquells que s'adonen que el nostre llenguatge és sincer i que respon a les inquietuds i als afanys de les classes populars i laborioses catalanes. Llarga vida, doncs, a «FORJA» i bon treball!

NACIONAL-CRISTIANISME O NACIONAL-CRETINISME SENYOR BRUNET?

Quan se'ns parla de nacional-cristianisme no podem deixar de pensar, amb certa melangia, en el nacional-budhisme o en el nacional-mahometisme, per exemple, que, potser, serien fórmules que anirien millor al nostre país. Però, tanmateix, ens preguntem: Crist rebaixat a la categoria de bandera política? I, el que és pitjor encara, bandera política de la gent més reaccionària i degenerada del país! Crist encobrint els «nos res» estraperlistes, de bracet amb ells, circulant amb llur cotxe d'aquells de trescentes mil pessetes, amb el braç posat al coll de dones galants, fumant pueros i donant cinc centímetres al pobret de mirada famolenca que roman a la porta del restaurant de luxe? Crist al costat dels rics, dels potents, dels generals, dels dictadors, dels bandarres? Crist amb vosté, Senyor Brunet? Llegeixi, Senyor Brunet —si encara sap llegir—, el Crist de Barbusse, l'únic Crist possible, el de la justícia, el de la fraternitat, el de la revolució...

A part això, en termes polítics, el nacional-cristianisme (el qual, segons Brunet, comprèn el franquisme, el degaullisme, el peronisme, el trumanisme i que, encara que ell ho nega, abans devia comprendre l'hitlerisme i el feixisme) no sabem ben bé amb quina salsa empas ar-nós-el, puix que ni la salsa antistalinista en el fa tirar coll avall. I és que no estem acostumats a combregar amb rodes de moli. I aquesta del nacional-cristianisme n'és una.

En canvi, si el Senyor Brunet ens parlés del nacional-cretinisme, del qual ell és un dels més brillants exponents alhora que un dels seus més sòlids punts, inmediatement sabríem a què atendre'ns. Car el nacional-cretinisme, és quelcom extraordinàriament estès en els dominis de Franco. Es defensat-lo, aquest nacional-cretinisme, que el Senyor Brunet ha fet les piruetes més llúides que hom li coneix.

"ESTATS UNITS SOCIALISTES D'EUROPA"

Es entorn d'aquesta plataforma ideològica que s'efectua un dels treballs més seriosos per tal d'endegar i coordinar l'acció socialista europea sobre la base d'un programa que abassegui les necessitats continentals, amb una estratègia i una tàctica de conjunt, dirigida per un estat major socialista que enfoqui la totalitat del treball que cal portar a terme. Es un esforç profund, de consciència i estudi, d'afany de claredat i d'eficàcia, que fa el socialisme europeu per superar la crisi en la qual es troba. Darrerament, s'ha reunit, de nou, a París, el Comité Internacional, assistint-hi delegacions d'Anglaterra (World Government, que representa més de cent diputats laboristes i una delegació del I. L. P.), d'Alemanya, d'Itàlia, (Partit Socialista dels Treballadors Italians, de Saragat), d'Austria, de Bèlgica, d'Holanda, d'Espanya (Partit Socialista Obrer Espanyol). Catalunya hi estava representada pel M. S. de C.

I farem observar al Senyor Brunet—que sembla ignorar-ho, el molt brètol—que perquè ell pugui escriure amb la independència a la qual el Senyor Baeza Alegria el té ensinistrat, hi ha tota una terra—la seva Senyor Brunet, encara que ens dolgui haver de considerar que en forma part—que ha de callar. Però, una dia aquesta terra parlarà, aquest poble parlarà, àdhuc les pedres d'aquest poble parlaran, aquestes pedres que ara enrogeixen, Senyor Brunet, quan senten els seus escarnis. L'hora de la dignitat vindrà. Però aquesta no serà la seva hora, Senyor Brunet...

"A CRISTAZO LIMPIO"

Fa pocs dies foren assaltats tres temples evangelistes. Els pastors d'aquests temples foren agredits. Tot fou destruït. En un d'ells, es cremà àdhuc la trona, i hom va escriure després amb guix, sobre la fusta carbonitzada, aquest veritable crit de guerra: «Viva la Virgen».

Així, doncs, l'Església Catòlica ha desenterrat, de nou, públicament, la destrucció de la guerra. I la cacera de cabelleres protestants ha començat. Encesa pel foc de la passió purificadora, la catolicitat ha emprés la lluita contra les heretgies. Hom farà coure a foc lent els infidels. Hom arrasarà llurs temples. Hom els deuciarà com a forces fosques, perverses, malèfiques, al servei de l'estranger. La Contra-Reforma està dempeus. Ben aviat, el Cardenal Segura i Zacaria Vizcarra, Conciliari General d'Acció Catòlica, demanaran la reimplantació del Tribunal de la Santa Inquisició. És a "Cristazo limpio" que les altes jerarquies de l'Església defensaran el dogma catòlic.

No n'estem ben segurs, però tenim la impressió, molt fundada, que segons el Cardenal Segura, Zacaria Vizcarra, Acció Catòlica, l'Opus Dei, les Congregacions Marianes, les Filles de Marie, etc., etc., aquesta acció de trencar el cap als protestants, forma part de l'enèrgica defensa que l'Espanya de Franco està fent de la civilització occidental, cristiana, humanitària, idealista, etc., etc.

Les hordes catòliques cremen, doncs, els temples protestants. No és perfectament comprensible que les masses populars cremen quan puguin, els convents i les esglésies, catòliques? No abonem ni una cosa ni l'altra, però les compremem totes dues. Voldriem, com a democrates, que la llibertat de consciència fos possible, que la llibertat religiosa fos possible, que totes les altres llibertats civiques fossin possibles a la nostra terra. Però, per això, cal anorrear l'esperit de la Contra-Reforma, l'esperit inquisitorial de l'Església Catòlica. En una paraula: cal començar pel començament, és a dir, civilitzant l'Església Catòlica, acabant amb l'ideia que la fe s'ha d'imposar a «cristazo limpio»...

**S'HA D'ENTAULAR LA LLUITA PEL PA I PER LA VIDA! TENIM DAVANT NOSTRE UN HIVERN QUE ABOCA EL PAÍS A LA SEVA ENSORRADA DEFINITIVA!
EL PA I LA VIDA, LA LLIBERTAT I LA JUSTICIA, SÓN INSEPARABLES!
PER A ASSOLIR-LES: MOBILITZACIÓ POPULAR PER A RESTABLIR LA DEMOCRACIA! PREPARACIÓ DE LA GRAN VAGA GENERAL ANTIFRANQUISTA QUE ENFONSARÀ LA DICTADURA!**

Mentre els beneficiaris de la tirania que oprimeix els pobles ibèrics, provoquen amb llur luxe, llurs dissipacions i llurs impudícies, les ires de la gent senzilla, la vida de la nació es va anihilant. Les classes laborioses veuen tancar-se davant d'elles les portes de totes les possibilitats de subsistència. Amb llurs salaris de misèria no poden arribar enlloc, no poden comprar allò més fonamental. Darrerament encara, Franco ha disminuït la ració de pa i els preus d'estraperlo d'aquest puguen sense parar. Ben aviat, ni pa podrà comprar la gent del carrer, la gent treballadora. Què menjaran aleshores els nostres fills? Llur salut, prou minada ja, es veurà definitivament destruïda. Els infants del poble, si la dictadura s'aguanta, tenen davant d'ells una vida sense pa, sense joia i sense llum. Llurs cares demacrades, fosques, són una crida al nostre coratge. Es que no serem capaços d'oferir-los res més, com a esveïdor, que la corrupció, la crapuleria i l'enverinament del franquisme?

No! No hem de deixar-nos abatre com a bens. El poble de tantes lluites glorioses per la llibertat i la justícia no pot restar doblegat quan està en joc el seu pa i la seva vida. Hem d'adonar-nos de la força que encara constituïm. Sense nosaltres tot quedaria paralitzat. El món del treball és l'energia que fa moure tots els engranatges de la vida del país. En la nostra condició de treballadors hi ha l'eina que, ben utilitzada, pot enfonsar la Dictadura. No siguem esclaus de la nostra covardia, car amb ella justificariem totes les esclavituts a les quals hom volgués sotmetre'ns. Acabem rapi-

dament amb les actituds meselles, de ramat. Cap dictadura podria resistir la nostra empena col·lectiva, l'empena de tot un poble, i molt menys la de Franco que ja està podrida de tots els costats.

Es un gest de dignitat el que demanem. Es a la revolta contra la fam que eridem. Arreu del món hom espera aquesta acció nostra per tal d'ajudar-nos. Hem de provar, però, abans, de nou, que volem ésser un poble lliure. Cal plantejar, doncs, immediatament, per tot arreu a fàbriques, tallers, obres, a tota mena de centres de treball, reivindicacions econòmiques. Cal exigir augment de jornals. La classe treballadora no ha de deixar-se matar de gana. Cal dir, ben clarament, al franquisme: «SENSE MENJAR NO ES POT TREBALLAR». El Moviment Socialista de Catalunya invita les forces sindicals de la C. N. T. i de la U. G. T. a plantejar vagues econòmiques per tot Catalunya i, sobre-tot, als grans centres industrial i fabrils de la nostra terra. Aquesta acció reivindicadora de tipus econòmic, ha de precedir la gran vaga general antifranquista de quaranta-vuit hores amb la qual accelerarem la caiguda del franquisme i prepararem, per al nostre poble, noves jornades de pau, de benestar i de dignitat.

PEL PA I PER LA VIDA! PER LA LLIBERTAT I LA JUSTICIA! PER TOT CATALUNYA: VAGUES I REIVINDICACIONS ECONOMIQUES! ATENCIO A LES INSTRUCCIONS PER A LA GRAN VAGA GENERAL ANTIFRANQUISTA!

Moviment Socialista de Catalunya.

LA LLUITA PEL PA I PER LA VIDA JA HA COMENÇAT!

Fa uns dies, els treballadors de la fàbrica Casacuberta, coneguda per "La Sedeta", es declaraven en vaga. Davant d'unes condicions de vida impossibles, els obrers d'aquesta fàbrica demanaven 300 pessetes mensuals de plus de vida cara en lloc de les 125 pessetes que fins aleshores havien cobrat. Com a resultat d'aquesta vaga, han obtingut que el plus de vida cara fos augmentat a 250 pessetes mensuals i que el racionament, valorat a 50 pessetes, fos gratuït.

Proseguint aquesta lluita pel pa i per la vida, es troben ara en vaga les fàbriques següents: Batlló i Fàbregas, Vilar Rovira, Manufactura Solé, Fontcuberta. A les Manufactures Solé, la vaga fou iniciada el dilluns dia 17. A hores d'ara, tres dones i un encarregat han estat detinguts, però la vaga continua. Aquest és el camí que cal seguir. A aquesta fàbrica, els obrers demanen 225 pessetes de plus de vida cara. Actualment, els jornals de les teixidores

oscil·len entre 65 i 100 pessetes. Amb aquets salaris no es pot viure. Cal, doncs, plantejar reivindicacions econòmiques! Cal declarar-se en vaga perquè el franquisme s'adoni que sense menjar no es pot treballar. Totes les forces sindicals de la C. N. T. i de la U. G. T. han de recolzar aquestes vagues. El món del treball s'ha de mobilitzar. Tots els treballadors han de fer el colze a colze en la lluita pel pa i per la vida, que és inseparable de la llibertat i per la justícia. Cal aixecar-se en defensa del pa, cal aixecar-se en defensa de la democràcia! Plantegeu per tot arreu vagues econòmiques. Exigim l'alliberament dels treballadors detinguts!

TREBALLADORS CENETISTES I UGETISTES, HOMES I DONES DEL MÓN OBRER DE CATALUNYA: PEL PA I PER LA VIDA! PER LA LLIBERTAT I LA JUSTICIA! VAGUES ECONOMIQUES! PREPARACIÓ DE LA VAGA GENERAL!